

ผลกระทบจากปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี

The Impact of Macroeconomic Determinants on Small
and Medium Enterprises in Chon Buri Province

ปรียาภา ทรัพย์เกิด และ พัฒน์ พัฒนรังสรรค์

Peyapa Sabkird and Pat Pattanarangsun

คณะเศรษฐศาสตร์ ศรีราชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Faculty of Economics at Sriracha, Kasetsart University

E-mail: peyapa_sabkird@hotmail.com, pat.pa@ku.th

(Received : February 22, 2020 Revised : April 18, 2020 Accepted : April 21, 2020)

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรมเวลายรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี 2551 ถึงไตรมาสที่ 3 ปี 2562 รวมทั้งสิ้น 47 ไตรมาส โดยนำมาสร้างแบบจำลองทางเศรษฐมิติ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติแบบวิธีกำลังสองน้อยที่สุด 3 ขั้น (Three-stage least squares, 3SLS)

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรีที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .10 ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี อัตราดอกเบี้ยนโยบาย ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ และนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในขณะที่ปัจจัยที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรีที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .10 ได้แก่ ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งนี้ผลการศึกษาที่ได้ทำให้ทราบถึงผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี รวมถึงสามารถนำไปพยากรณ์ตัวเลขในอนาคตเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายวางแผนควบคุมให้มีจำนวนอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับสภาวะเศรษฐกิจในอนาคต ซึ่งจะช่วยให้เศรษฐกิจในระดับชุมชนเกิดการพัฒนาและส่งต่อความก้าวหน้าไปยังระดับประเทศ

คำสำคัญ: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาค วิธีกำลังสองน้อยที่สุด 3 ขั้น

Abstract

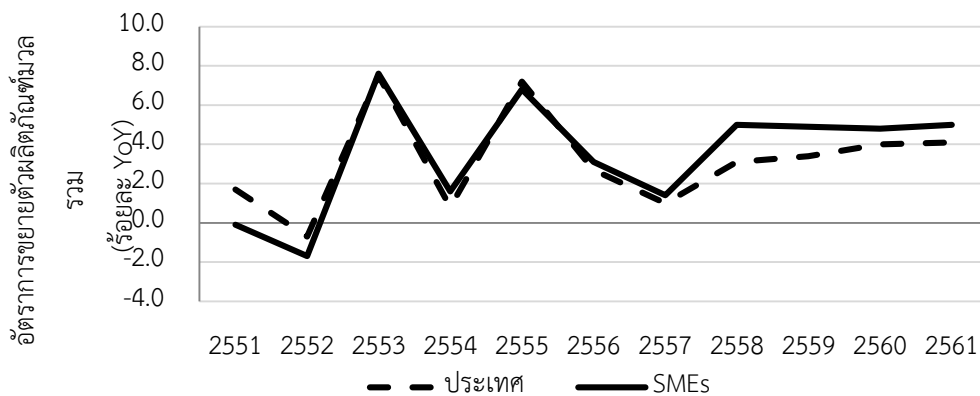
This study aimed to determine the impacts of macroeconomic determinants on small and medium enterprises in Chon Buri province. The study applied an econometric model using time series data collected from 1st quarter 2008 to 3rd quarter 2019, totally 47 quarters, which were analyzed by three-stage least squares (3SLS) method.

According to the estimated regression model, it was found that factors affecting medium enterprise in Chon Buri province at a statistical significance level of .10 were minimum retail rate, policy rate, economic index, consumer confidence index, and public policy for small and medium enterprise. In addition, factors affecting small enterprise in Chon Buri province at a statistical significance level of .10 were private investment Index, policy rate, economic index, consumer confidence index, and public policy for small and medium enterprise. Policy makers can use the results of this study to evaluate the impact of macroeconomic determinants on small and medium enterprises in Chon Buri province and apply for forecasting. It can also be extended for use as a guideline for planning and control to obtain the optimal level of small and medium enterprises which will help the economy at the community level to be developed to the national level.

Keywords: Small and medium enterprise, Macroeconomic determinants, Three-stage least squares

บทนำ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and medium enterprises, SMEs) เป็นกลไกหลักในการฟื้นฟู เสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นแหล่งที่สำคัญในการสร้างรายได้และการจ้างงานให้กับประเทศ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาความยากจนโดยการกระจายรายได้ไปสู่สังคมตามชุมชนต่าง ๆ จากข้อมูลของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Office of Small and Medium Enterprise Promotion, 2019) พบว่าในปี 2561 ประเทศไทยมีจำนวน SMEs คิดเป็นร้อยละ 99.8 เมื่อเทียบกับวิสาหกิจทั้งหมดของประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงานสูงถึงร้อยละ 82 ของการจ้างงานทั้งหมด และสร้างมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์มวลรวมคิดเป็นร้อยละ 43.0 ของ GDP ประเทศ เมื่อพิจารณาด้านอัตราการขยายตัวต่อปีของ GDP ประเทศไทย เทียบกับ GDP SMEs พบว่า ทิศทางการขยายตัวไปในทิศทางเดียวกัน โดยที่ GDP SMEs ยังคงมีแนวโน้มเติบโตได้สูงกว่าภาพรวมของประเทศ ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 อัตราการขยายตัวของ GDP SMEs และอัตราการขยายตัวของ GDP ประเทศ
ปี 2552 – 2561 ย่อม (Office of Small and Medium Enterprise Promotion, 2019)

เมื่อทำการพิจารณาถึงจำนวนสัดส่วนของ SMEs แล้วพบว่าเกือบทั้งหมดนั้นเป็นวิสาหกิจขนาดย่อม (Small enterprises, SE) โดยมีจำนวนวิสาหกิจขนาดกลาง (Medium enterprises, ME) เพียงร้อยละ 0.5 ของจำนวน SMEs ทั้งหมด หากเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว พบว่าจำนวนของวิสาหกิจขนาดกลางของกลุ่มประเทศดังกล่าวมีอยู่ประมาณร้อยละ 5-10 แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดของวิสาหกิจขนาดย่อมของประเทศไทย ที่ไม่สามารถเติบโตไปเป็นขนาดกลางได้ด้วยข้อจำกัด อาทิ การเข้าถึงเงินทุนเพื่อยุติการข้อจำกัดด้านผลิตภาพและระบบบริหารจัดการ หรือปัญหาด้านการขยายตลาดทั้งในและต่างประเทศ เป็นต้น ซึ่งการที่สังคมไทยมีจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางที่น้อยเกินไป จะเป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ เนื่องจากธุรกิจขนาดกลางจัดเป็นกลุ่มธุรกิจที่มีศักยภาพในการแข่งขัน สามารถพัฒนาไปสู่ระดับสากลก่อให้เกิดประโยชน์ทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ นอกจากนั้นยังเพิ่มโอกาสในการสร้างสินค้าด้านนวัตกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย

การดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจของเหล่าผู้ประกอบการต้องอาศัยการตัดสินใจบนพื้นฐานปัจจัยทางสถานะแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยตัวแปรที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้ประกอบการใช้ประกอบการตัดสินใจในการเลือกดำเนินธุรกิจก็คือ ท่าเลที่ตั้งอันเหมาะสม ซึ่งจังหวัดชลบุรีตั้งอยู่ในภาคตะวันออกของประเทศไทยริมฝั่งทะเลตะวันออกของอ่าวไทย และเป็นเมืองหลักทางด้านอุตสาหกรรมและการค้าในภาคตะวันออก มีท่าเรือแหลมฉบังเป็นท่าเรือพาณิชย์สำคัญของประเทศ นอกจากนี้ยังมีโรงงานอุตสาหกรรมมากมาย อาทิ โรงกลั่นน้ำมัน โรงงานประกอบรถยนต์ โรงงานผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น จากการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจทำให้ชลบุรีกลายเป็นจังหวัดที่น่าลงทุนรองจากกรุงเทพฯ ในปัจจุบันทางภาครัฐได้จัดทำโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern economic corridor, EEC) ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางธุรกิจระดับโลก ทั้งนี้จึงเป็นสิ่งที่ท้าทายอย่างยิ่งสำหรับเหล่าผู้ประกอบการ SMEs ของไทย ในการเปิดรับโอกาสที่จะพัฒนาตนเอง และต่อยอดธุรกิจเพื่อให้ธุรกิจมีศักยภาพในการแข่งขันเพื่อก้าวเข้าสู่เวทีโลกได้ในอนาคต

เศรษฐกิจไทยมีการพัฒนาและเติบโตอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา แต่ยังไม่มากพอที่จะทำให้หลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง เป็นผลจากการพึ่งพาธุรกิจขนาดใหญ่ การลงทุนจากต่างประเทศ การส่งออกบนพื้นฐานของความสามารถด้านทรัพยากรธรรมชาติ และทุนด้านแรงงานที่มีความสามารถแต่ค่าแรงถูก โดยภายหลังจากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนยิ่งทวีความรุนแรงให้กับสถานะการแข่งขันทั้งในและต่างประเทศมากขึ้น หนึ่งในทางออกที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ คือ การเสริมสร้างขีดความสามารถทางนวัตกรรมและการสร้างความแข็งแกร่งให้กับวิสาหกิจในชุมชน สังคมของประเทศ เพื่อให้เกิดการพัฒนาขยายกิจการจนมีขนาดใหญ่ สามารถรองรับแรงงานของประเทศได้เพิ่มมากขึ้นจะช่วยให้เกิดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้ดำเนินไปอย่างมั่นคงและยั่งยืน

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเกิดจากธุรกิจขนาดย่อมตามแหล่งชุมชน จากนั้นได้พัฒนาเติบโตเป็นธุรกิจขนาดกลางหรือธุรกิจขนาดใหญ่ เป็นหน่วยธุรกิจขนาดเล็กแต่มีจำนวนมากกระจายตัวอยู่ทั่วประเทศ จึงมีบทบาทสำคัญในการเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ และเป็นกลไกหลักในการฟื้นฟูเศรษฐกิจ ดังนั้นทางผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อจำนวน SMEs ในจังหวัดชลบุรี โดยผลจากการศึกษาสามารถนำไปใช้พยากรณ์แนวโน้มของ SMEs โดยใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายเพื่อปรับสัดส่วนของจำนวนธุรกิจให้เหมาะสมกับสถานะสังคม ชุมชน เศรษฐกิจ และการเจริญเติบโตของประเทศ

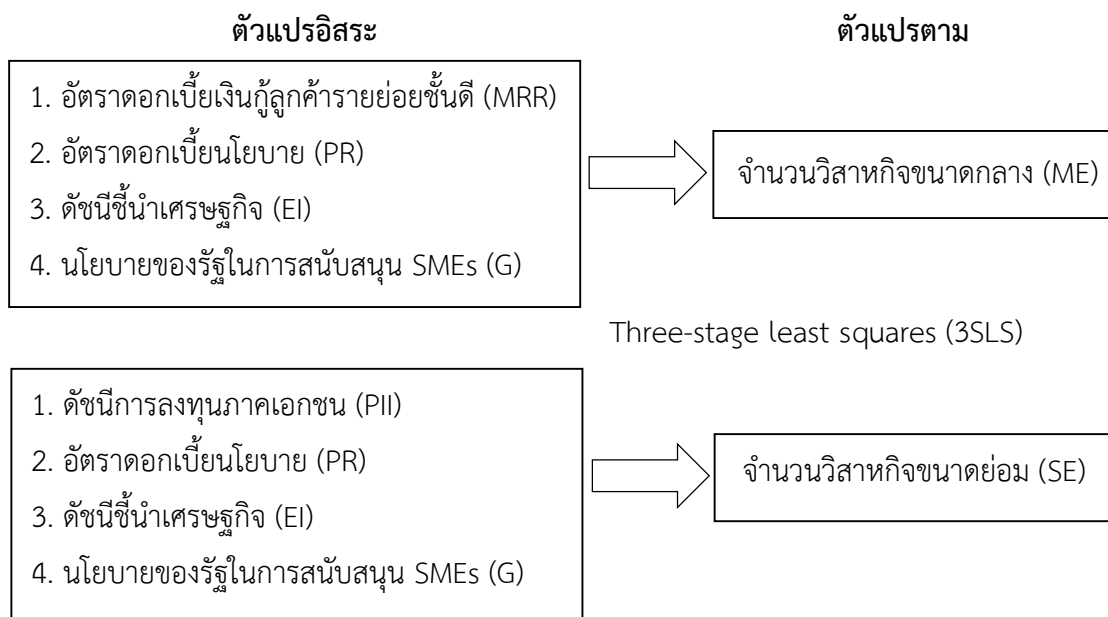
วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี

ประโยชน์ที่ได้รับ

ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการศึกษาไปในการพยากรณ์จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดแนวทางและกลยุทธ์เพื่อเตรียมรับมือ และวางแผนให้สอดคล้องกับแนวโน้มเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งภาครัฐยังสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปจัดเตรียมแผนพัฒนาเศรษฐกิจ โดยปรับปรุงระบบโครงสร้างวิสาหกิจของประเทศให้มีจำนวนที่เหมาะสมจะช่วยให้ประชาชนชาวไทยจะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและประเทศมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษานี้กำหนดแบบจำลองโดยใช้ตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์มหภาคต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นตัวแปรที่แสดงถึงภาพรวม เช่น ใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดีและอัตราดอกเบี้ยนโยบาย แทนตัวแปรด้านต้นทุนในการลงทุน ใช้ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน แทนการเคลื่อนไหวของเงินลงทุน ใช้ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ แทนสถานะเศรษฐกิจในช่วงเวลานั้น เป็นต้น รวมทั้งการเพิ่มตัวแปรหุ่น (Dummy variables) ที่จะใช้เป็นปัจจัยสนับสนุนต่าง ๆ เช่น นโยบายรัฐบาลในการสนับสนุน SMEs เช่น แผนส่งเสริม SMEs เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ จึงสามารถกำหนดแบบจำลองการลงทุนในการประกอบธุรกิจในรูปทั่วไป (General form) ได้ดังนี้

$$X = f(I, S, E_i, D_j)$$

กำหนดให้ X = การลงทุนในการประกอบธุรกิจ

I = ต้นทุนในการลงทุน

S = สถานะเศรษฐกิจของประเทศ

E_i = ปัจจัยทางอ้อมที่ส่งผลต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ; $i = 1, 2, 3, \dots$

D_j = ตัวแปรหุ่นปัจจัยสนับสนุนต่างๆ; $j = 1, 2, 3, \dots$

ในการศึกษานี้ผู้ศึกษาสามารถกำหนดแบบจำลองของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี ในรูปแบบสมการต่อเนื่องซึ่งประกอบไปด้วยแบบจำลองสมการถดถอยทั้งหมด 2 แบบจำลอง ได้แก่ แบบจำลองของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรี และแบบจำลองของจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี

แบบจำลองที่ 1: จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรี

$$\ln ME_t = \beta_{01} + \beta_1 \ln MRR_t + \beta_2 \ln PR_t + \beta_3 \ln EI_t + \beta_4 G1_t + \beta_5 G2_t + \varepsilon_{1t}$$

แบบจำลองที่ 2: จำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี

$$\ln SE_t = \beta_{02} + \beta_6 \ln PII_t + \beta_7 \ln PR_t + \beta_8 \ln EI_t + \beta_9 G1_t + \beta_{10} G2_t + \varepsilon_{2t}$$

กำหนดให้	ME	คือ	จำนวนที่เพิ่มขึ้นของวิสาหกิจขนาดกลาง (ราย)
	SE	คือ	จำนวนที่เพิ่มขึ้นของวิสาหกิจขนาดย่อม (ราย)
	MRR	คือ	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี (ร้อยละ)
	PR	คือ	อัตราดอกเบี้ยนโยบาย (ร้อยละ)
	EI	คือ	ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ
	PII	คือ	ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน
	G1	คือ	รัฐบาลใช้แผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 1 = ในช่วงปี 2551 ถึงปี 2554 0 = ในช่วงปี 2555 ถึงปี 2562
	G2	คือ	รัฐบาลใช้แผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 3 1 = ในช่วงปี 2555 ถึงปี 2559 0 = ในช่วงปี 2551 ถึงปี 2554 และในช่วงปี 2560 ถึงปี 2562
	β_{01}, β_{02}	คือ	ค่าคงที่
	$\beta_1 - \beta_{10}$	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปร
	t	คือ	ช่วงเวลารายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี 2551 ถึงไตรมาสที่ 3 ปี 2562 (t = 1, 2, 3, .., 47)
	$\varepsilon_1, \varepsilon_2$	คือ	ค่าความคลาดเคลื่อน (Error term) ของแบบจำลองที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

สมมติฐานของการวิจัย

จากแบบจำลองของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี สามารถนำมาตั้งสมมติฐานของการศึกษาโดยแยกพิจารณาได้ตามแต่ละแบบจำลอง ดังนี้

แบบจำลองที่ 1: จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรี

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี (MRR) และอัตราดอกเบี้ยนโยบาย (PR) มีความสัมพันธ์ในทางลบกับจำนวนวิสาหกิจขนาดกลาง (ME) กล่าวคือ อัตราดอกเบี้ยเปรียบเสมือนต้นทุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลาง หากอัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูง ความต้องการกู้ยืมเงินลงทุนเพื่อมาประกอบธุรกิจจะลดลง ทำให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางลดลง ส่วนดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ (EI) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับจำนวน

วิสาหกิจขนาดกลาง (ME) กล่าวคือ ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจเป็นตัวสะท้อนถึงระดับความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ หากเศรษฐกิจมีความเจริญรุ่งเรืองจะช่วยให้ผู้ประกอบการอยากที่จะพัฒนาและประกอบธุรกิจยิ่งขึ้น และการใช้แผนสนับสนุนของรัฐบาล (G1, G2) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับจำนวนวิสาหกิจขนาดกลาง (ME) กล่าวคือ การส่งเสริมด้วยมาตรการของภาครัฐจะช่วยสร้างโอกาสให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งทำให้จำนวนของวิสาหกิจขนาดกลางพัฒนาและเติบโตในที่สุด โดยอ้างอิงจากการศึกษา Sucharidtham (2018), Braga Tadeu & Silva (2013) และ Chen, Yao & Malizard (2017)

แบบจำลองที่ 2: จำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี

ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน (PII) มีความสัมพันธ์ในทางลบกับจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อม (SE) เนื่องจากการเข้ามาลงทุนของภาคเอกชนจะเปรียบเสมือนคู่แข่งที่มีกำลังเหนือกว่า ส่งผลให้วิสาหกิจขนาดย่อมที่ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการรายย่อยประสบปัญหาการแข่งขัน ทั้งในส่วนของจำนวนเงินทุนที่มีน้อยกว่า เทคโนโลยีที่ล้ำสมัยกว่าทำให้ธุรกิจต้องปิดตัวลง ส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมลดลง ในด้านอัตราดอกเบี้ยนโยบาย (PR) มีความสัมพันธ์ในทางลบกับจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อม (SE) หากอัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูง ความต้องการกู้ยืมเงินลงทุนเพื่อมาประกอบธุรกิจจะลดลง ทำให้จำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมลดลง ส่วนดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ (EI) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อม (SE) กล่าวคือ ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจเป็นตัวสะท้อนถึงระดับความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ หากเศรษฐกิจมีความเจริญรุ่งเรืองจะช่วยให้ผู้ประกอบการอยากที่จะประกอบธุรกิจมากขึ้น การใช้แผนสนับสนุนของรัฐบาล (G1, G2) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อม (SE) กล่าวคือ การส่งเสริมด้วยมาตรการของภาครัฐจะช่วยสร้างโอกาสให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งทำให้จำนวนของวิสาหกิจขนาดย่อมได้พัฒนาและเพิ่มจำนวนมากยิ่งขึ้น โดยอ้างอิงจากการศึกษาของ Munemo (2017) และ Chen, Yao & Malizard (2017)

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้ทำการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่ส่งผลต่อจำนวนธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน อัตราดอกเบี้ยนโยบาย ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ และนโยบายรัฐบาลในการสนับสนุน SMEs ซึ่งได้แก่ แผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 ที่ได้ดำเนินการในปี 2550 ถึงปี 2554 และฉบับที่ 3 ที่ได้ดำเนินการในปี 2555 ถึงปี 2559 โดยข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เป็นการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิ (Secondary data) ซึ่งเป็นข้อมูลอนุกรมเวลา (Time series data) โดยเก็บรวบรวมเป็นรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี 2551 ถึงไตรมาสที่ 3 ปี 2562 รวมทั้งสิ้น 47 ไตรมาส ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองทุกสมการพร้อมกัน (Simultaneous equations method) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดสามขั้น (Three-stage least squares, 3SLS) ซึ่งเป็นเครื่องมือทางเศรษฐมิติที่ใช้ในการป้องกันปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและค่าคลาดเคลื่อน รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างค่าคลาดเคลื่อนของแต่ละแบบจำลอง ทั้งนี้หากทำการประมาณระบบสมการด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary least squares, OLS) จะทำให้ได้ตัวประมาณค่าที่ไม่มีความแนบเนียน (Inconsistency) ส่งผลให้

แบบจำลองไม่มีความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบฟังก์ชันแบบ Log linear ซึ่งสามารถพิจารณาความสัมพันธ์หน้าตัวแปรอิสระในแบบจำลองเป็นค่าความยืดหยุ่นของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อตัวแปรอิสระที่มีค่าคงที่

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาเชิงประจักษ์ในส่วนของการประมาณแบบจำลองของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี โดยการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติในรูปแบบระบบสมการเกี่ยวเนื่องที่มีการประมาณแบบจำลองด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดสามขั้น (Three-stage least squares, 3SLS) สามารถแยกพิจารณาเป็นจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรี และจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี ได้ดังนี้

แบบจำลองที่ 1: จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรี

$$\ln(\widehat{ME}_t) = -18.814 - 7.614 \ln(MRR_t) + 2.213 \ln(PR_t) - 7.065 \ln(EI_t) + 0.942 G1_t + 0.918 G2_t$$

(-1.732)* (-2.903)* (5.346)* (3.362)* (1.756)* (2.918)*

R-squared = 0.4605

Adjusted R-squared = 0.3947

แบบจำลองที่ 2: จำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี

$$\ln(\widehat{SE}_t) = 11.605 - 0.609 \ln(PII_t) + 0.119 \ln(PR_t) - 0.310 \ln(EI_t) - 1.183 G1_t - 0.382 G2_t$$

(1.495) (-2.731)* (1.181) (-0.224) (-3.321)* (-2.783)*

R-squared = 0.8664

Adjusted R-squared = 0.8502

- หมายเหตุ:
1. ตัวเลขในวงเล็บคือ ค่า t-statistic
 2. * แสดงถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10

จากผลการศึกษา พบว่าแบบจำลองที่ 1 สามารถอธิบายความผันแปรของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรีได้ร้อยละ 39.47 โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในจังหวัดชลบุรี ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .10 ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี อัตราดอกเบี้ยนโยบาย ดัชนีชี้ราคาเศรษฐกิจ การใช้แผนสนับสนุนของรัฐบาลทั้งแผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 ที่ได้ดำเนินการในปี 2550 ถึงปี 2554 และฉบับที่ 3 ที่ได้ดำเนินการในปี 2555 ถึงปี 2559 ในขณะที่แบบจำลองที่ 2 สามารถอธิบายความผันแปรของจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรีได้ร้อยละ 86.64 โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .10 ได้แก่ ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และการใช้แผนสนับสนุนของรัฐบาลทั้งแผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 ที่ได้ดำเนินการในปี 2550 ถึงปี 2554 และฉบับที่ 3 ที่ได้ดำเนินการในปี 2555 ถึงปี 2559

สรุปและการอภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการเสนอแบบจำลองของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี เพื่อศึกษาผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี โดยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .10 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลาง ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี อัตราดอกเบี้ยนโยบาย ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ และนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในขณะที่ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อม ได้แก่ ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากผลการศึกษาเชิงประจักษ์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยจากแบบจำลองที่ประมาณได้โดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแสดงถึงผลกระทบของปัจจัยต่าง ๆ ต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรีได้ดังนี้

1. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในแบบจำลองที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 โดยเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดีเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางลดลงร้อยละ 7.614 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่วางไว้ โดยสอดคล้องกับการศึกษาของ Sucharidtham (2018), Tadeu & Silva (2013) และ Chen, Yao & Malizard (2017) เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดีเปรียบเสมือนต้นทุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางซึ่งเป็นลูกค้ารายย่อย หากอัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูง ความต้องการกู้ยืมเงินลงทุนเพื่อมาประกอบธุรกิจจะลดลง ทำให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางลดลง ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์ของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดีที่มีต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางจะมีค่าน้อยกว่าศูนย์

2. อัตราดอกเบี้ยนโยบาย สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในแบบจำลองที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 โดยเมื่ออัตราดอกเบี้ยนโยบายเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.213 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ เนื่องจากหากอัตราดอกเบี้ยนโยบายเพิ่มขึ้น จะส่งผลให้นักธุรกิจส่วนใหญ่มีความต้องการกู้ยืมเงินลงทุนเพื่อมาประกอบธุรกิจจะลดลง รวมถึงกลุ่มนักธุรกิจรายใหญ่ และบริษัทข้ามชาติ ทำให้เป็นโอกาสของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง ที่สามารถดำเนินกิจการได้โดยมีคู่แข่งต่ำ อีกทั้งยังสามารถใช้การกู้ยืมจากแหล่งสถาบันการเงินที่สนับสนุนลูกค้ารายย่อยโดยเฉพาะได้อีกด้วย ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์ของอัตราดอกเบี้ยนโยบายที่มีต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางจะมีค่ามากกว่าศูนย์ สำหรับแบบจำลองที่ 2 อัตราดอกเบี้ยนโยบาย ไม่สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมได้ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .10 เนื่องจากวิสาหกิจขนาดย่อมนั้นส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการรายย่อยมักเริ่มต้นลงทุนด้วยเงินออมส่วนตัว แต่อาจมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการดำเนินงาน จึงมักต้องกู้ยืมจากเจ้าของเงินทุนนอก ระบบ เนื่องจากธุรกิจขนาดย่อมที่เพิ่งเริ่มต้นทำธุรกิจมักไม่สามารถกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินได้ง่ายนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Khemkham (2012) ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยนโยบายจึงไม่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อม

3. ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในแบบจำลองที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 โดยเมื่ออัตราดอกเบี้ยนโยบายเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.065 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ เนื่องจากหากดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจเพิ่มสูงขึ้น จะส่งผลให้ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจเป็นตัวสะท้อนถึงระดับความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ หากเศรษฐกิจมีความเจริญรุ่งเรืองจะช่วยให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางอยากจะทำและพัฒนาและประกอบธุรกิจยิ่งขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ Tadeu & Silva (2013) และ Chen, Yao & Malizard (2017) และถ้าความมั่งคั่งของประชากรเพิ่มขึ้น หมายความว่าคุณภาพชีวิตและความสามารถในการซื้อสินค้าและบริการของประชาชนเพิ่มขึ้น การลงทุนและจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางจึงเพิ่มขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์ของดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจที่มีต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางจะมีค่ามากกว่าศูนย์ สำหรับแบบจำลองที่ 2 ดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจ ไม่สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางได้ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.10 โดยจากการศึกษาของ Beisland, Mersland & Zamore (2016) พบว่าแรงจูงใจของการประกอบธุรกิจใหม่เริ่มต้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจที่เกิดจากความจำเป็น (Necessity entrepreneurs) เป็นผู้ประกอบการที่เกิดจากความจำเป็นหรือรับแรงกดดันจากปัจจัยภายนอก อาทิเช่น อยู่ในช่วงของการว่างงานหรือไม่พอใจในงานที่ทำอยู่ในปัจจุบัน เป็นต้น และแรงจูงใจที่เกิดจากโอกาส (Opportunity entrepreneurs) เป็นผู้ประกอบการเริ่มต้นธุรกิจเพื่อที่จะแสวงหาผลประโยชน์จากตลาดที่มีอยู่ อาทิ มีช่องทางในตลาดมาก หรือมีผู้บริโภคเป็นจำนวนมาก ต้นทุนของการลงทุนต่ำ สภาพแวดล้อมเศรษฐกิจที่เอื้ออำนวยต่อการประกอบธุรกิจ เป็นต้น โดยส่วนใหญ่แล้วผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางนั้นเป็นผู้ประกอบการที่มีแรงจูงใจที่เกิดจากโอกาส ส่วนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมส่วนใหญ่นั้นเป็นผู้ประกอบการที่มีแรงจูงใจที่เกิดจากความจำเป็น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของดัชนีชี้้นำเศรษฐกิจจะไม่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อม

4. ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมในแบบจำลองที่ 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 โดยเมื่อดัชนีการลงทุนภาคเอกชนเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมลดลงร้อยละ 0.609 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่วางไว้ โดยสอดคล้องกับการศึกษาของ Munemo (2017) และ Chen, Yao & Malizard (2017) เนื่องจากการเข้ามาลงทุนของภาคเอกชนจะเข้ามามีบทบาทในการแข่งขัน เนื่องจากภาคเอกชนมีเงินทุนที่สูงกว่า ส่งผลให้วิสาหกิจขนาดย่อมที่ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการรายย่อยประสบปัญหาทั้งในด้านของข้อจำกัดในด้านเงินทุน ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่สูงกว่า คู่แข่งมีเทคโนโลยีที่ล้ำสมัย ส่งผลให้ทำให้ธุรกิจต้องปิดตัวลง ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์ของดัชนีการลงทุนภาคเอกชนที่มีต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางจะมีค่าน้อยกว่าศูนย์

5. การใช้แผนสนับสนุนของรัฐบาลทั้งแผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 ที่ได้ดำเนินการในปี 2550 ถึงปี 2554 และฉบับที่ 3 ที่ได้ดำเนินการในปี 2555 ถึงปี 2559 สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางในแบบจำลองที่ 1 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 โดยเมื่อรัฐบาลใช้แผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 และ

ฉบับที่ 3 จะส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางเพิ่มขึ้นร้อยละ 156.5¹ และ 150.4 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ เนื่องจากรัฐบาลดำเนินนโยบายส่งเสริมและสนับสนุน SMEs โดยคาดหวังให้ SMEs เป็นช่องทางในการสร้างรายได้และสร้างงานเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจ และเชื่อว่า SMEs จะเป็นกลไกสำคัญในการแก้ไขปัญหาความยากจนและสร้างความยั่งยืนในระบบเศรษฐกิจฐานราก โดยมีสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) เป็นหน่วยงานประสานงานระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาควิชาการในการจัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติการให้เป็นเอกภาพ ทำให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางภายในประเทศมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ Tadeu & Silva (2013) สำหรับแบบจำลองที่ 2 การใช้แผนสนับสนุนของรัฐบาลทั้งแผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 ที่ได้ดำเนินการในปี 2550 ถึงปี 2554 และฉบับที่ 3 ที่ได้ดำเนินการในปี 2555 ถึงปี 2559 สามารถอธิบายจำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.10 โดยเมื่อรัฐบาลใช้แผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 และฉบับที่ 3 เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดย่อมลดลงร้อยละ 69.4 และ 31.8 ตามลำดับ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ โดยเมื่อรัฐบาลดำเนินนโยบายส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ทำให้วิสาหกิจขนาดย่อมภายในประเทศเกิดการพัฒนาและเติบโตไปเป็นวิสาหกิจขนาดกลาง โดยงานวิจัยของ Khemkham (2012) ระบุว่าธุรกิจขนาดย่อมนั้นเป็นพื้นฐานของการพัฒนาไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่กว่า เมื่อผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจได้มาระยะหนึ่งที่กิจการสามารถอยู่รอดแล้ว ธุรกิจขนาดย่อมก็มักจะขยายกิจการต่อไปให้มีขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern economic corridor, EEC) ที่ทางรัฐบาลต้องการส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางธุรกิจระดับโลกต่อไปในอนาคต

หมายเหตุ :

¹ ตัวอย่างการคำนวณผลกระทบของตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) กรณีการใช้แผนส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 2 ต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลาง ดังนี้

$$\ln(\widehat{ME}_{t,G1=1}) - \ln(\widehat{ME}_{t,G1=0}) = 0.942 \quad \text{นั่นคือ} \quad \ln\left(\frac{(\widehat{ME}_{t,G1=1})}{(\widehat{ME}_{t,G1=0})}\right) = 0.942$$

$$\text{ดังนั้น} \quad \frac{(\widehat{ME}_{t,G1=1})}{(\widehat{ME}_{t,G1=0})} = e^{0.942} = 2.565 \quad \text{หรือ} \quad \frac{(\widehat{ME}_{t,G1=1}) - (\widehat{ME}_{t,G1=0})}{(\widehat{ME}_{t,G1=0})} = 2.565 - 1 = 1.565$$

นั่นคือ เมื่อรัฐบาลใช้นโยบายแผนสนับสนุน SMEs ฉบับที่ 2 จะส่งผลให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางเพิ่มขึ้นร้อยละ 156.5

ข้อเสนอแนะ

1. จากการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์มหภาคที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี พบว่าการสนับสนุนจากภาครัฐบาลเป็นปัจจัยที่สำคัญในการส่งเสริม ช่วยกระตุ้นให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรีมีการพัฒนาและเติบโต ตลอดจนมีการเพิ่มจำนวนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นแหล่งการจ้างงานที่สำคัญของประเทศ เป็นกำลังสำคัญที่ก่อให้เกิดการพัฒนาของระบบเศรษฐกิจของชาติ ดังนั้นภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการวางแผนงาน บริหาร จัดการ และดำเนินการอย่างเป็นระบบโดยบูรณาการการทำงานระหว่างหน่วยงาน และ

ระหว่างโครงการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สร้างความเชื่อมโยงการดำเนินงานระหว่างโครงการให้เกิดการส่งต่อไปยัง SMEs แต่ละราย ซึ่งจะช่วยให้ SMEs ได้รับการเสริมสร้างศักยภาพที่เพียงพอให้เกิดการเติบโตได้อย่างยั่งยืนมากขึ้น รวมทั้งจะทำให้การให้บริการความช่วยเหลือแก่ SMEs เกิดประโยชน์สูงสุด

2. ในการพัฒนาแบบจำลองจากการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์มหภาคที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี นอกจากปัจจัยด้านการสนับสนุนจากภาครัฐบาล ปัจจัยด้านต้นทุนทางการเงิน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจแล้ว ยังมีปัจจัยที่สำคัญอื่น ๆ อีกที่ส่งผลต่อจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หากภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความต้องการศึกษาและใช้เพื่อการพัฒนานโยบาย ควรมีการวางแผนในการจัดเก็บข้อมูลให้ครอบคลุมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่อาจเกี่ยวข้อง เช่น ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภค ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ เป็นต้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาจากชุมชนสู่ประเทศต่อไป

องค์ความรู้ใหม่และผลที่เกิดต่อสังคม ชุมชน ท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์มหภาคที่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากภาครัฐบาล ปัจจัยด้านต้นทุนทางการเงิน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ โดยแต่ละปัจจัยจะส่งผลต่อจำนวนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในทิศทางที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากภาครัฐบาล อาทิเช่น มาตรการส่งเสริม SMEs จะช่วยส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดย่อมได้พัฒนาและเติบโตไปเป็นวิสาหกิจขนาดกลาง ทำให้จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางมีจำนวนเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งในการจัดการเศรษฐกิจเพื่อให้มีการเติบโตอย่างมีเสถียรภาพจะช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ประกอบการ การปรับลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และสนับสนุนเงินทุนให้แก่การประกอบธุรกิจสำหรับลูกค้ารายย่อย จะช่วยให้ผู้ประกอบการรายย่อยที่ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของธุรกิจชุมชนสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนมากขึ้น ช่วยสร้างโอกาสพัฒนาขยายกิจการให้เติบโตก่อให้เกิดการเพิ่มจำนวนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งนี้สามารถนำผลที่ได้จากการศึกษารั้วนี้ไปใช้ในการพยากรณ์จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรี เพื่อใช้เป็นแนวทางกำหนดนโยบายวางแผนควบคุมให้มีจำนวนอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจในช่วงนั้น ๆ สำหรับการยกระดับความสามารถทางการแข่งขันและสร้างแรงผลักดันให้ SMEs สามารถเติบโตได้อย่างเข้มแข็งและมีศักยภาพ จะต้องอาศัยการปรับตัวของทุกภาคส่วน ทั้งจากภาครัฐ เอกชน สถาบันการเงิน และผู้ประกอบการ SMEs เพื่อสร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้อต่อการเติบโตภายใต้ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Kittinararat (2018) พบว่า หากภาครัฐตั้งแต่ระดับท้องถิ่นขึ้นไปให้การส่งเสริม และอบรมให้ความรู้ในเรื่องของระบบการจัดการกลุ่มธุรกิจควบคู่กับการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินธุรกิจและชีวิตประจำวัน จะสามารถเอื้อให้ธุรกิจประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน

References

- Beisland, L. A., Mersland, R., & Zatore, S. (2016). Motivations for Business Startup: Are There any Differences Between Disabled and NonDisabled Microfinance Clients. *Journal of International Development*, 28(1), 147-149.
- Chen, G. S., Yao, Y., & Malizard, J. (2017). *Does Foreign Direct Investment Crowd in or Crowd Out Private Domestic Investment in China? The Effect of Entry Mode*. Economic Modelling.
- Khermkham, J. (2012). *The Application of Logit, Probit Models and Multiple Discriminant Analysis in Predicting the Failure of SMEs in Northeastern Region of Thailand*. Master Thesis of Economics, M.Econ, Business Economics Khon Kaen University. (In Thai)
- Kittinararat, C. (2018). The Influence of the Management System, Marketing Strategy, and Sufficiency Economy Philosophy-Based Implementation on the Sustainable Success of Handicraft Community Business Entrepreneurs in the Central Region of Thailand. *Journal of Economics and Management Strategy*, 5(2), 33-50. (In Thai)
- Munemo, J. (2017). Foreign Direct Investment and Business Start-Up in Developing Countries: The Role of Financial Market Development. *The Quarterly Review of Economics and Finance*, 65(2), 97-106.
- Office of Small and Medium Enterprise Promotion (OSMEP). (2019). *SME Situation Report*. Retrieved from <https://www.sme.go.th/th/download.php?modulekey=215> (In Thai)
- Sucharidtham, T. (2018). Factors Affecting Decisions to Register New Industrial Business. *The Journal of King Mongkut's University of Technology North Bangkok*, 28(1), 229-241. (In Thai)
- Tadeu, H. F. B., & Silva, J. T. M. (2013). The Determinants of the Long Term Private Investment in Brazil: An Empirical Analysis Using Cross-Section and a Monte Carlo Simulation. *Journal of Economics Finance and Administrative Science*, 18(2), 11-17.